

HELL'S TOUR +

**Velikonoce
s H.T.+**

1996

Velikonoce s H.T.+ 96'

Tak. Máme 5.4. 1996, což je podle kalendáře den, kdy začíná čtyřdenní výprava. Bohužel došlo k nepříjemné situaci, kdy majitelé nemovitostí, kde měly být noclehy, jeden po druhém nešetřili výmluvami, aby nás ujistili, že u nich spát nelze. To vše samozřejmě den před startem. Tedy dobře. Však se nezblázníme! Podnikneme tři jednodenní akce, přičemž start i cíl všech bude na stadiónu. První sraz bude zítra v 8 hodin, odjezd v devět.

... a jak řekli, tak také udělali. Sešli jsme se tu opravdu až na Štěpánku a Blanku všichni. Meta dnešního výjezdu bude v Mníšku p.B. u Tomášova přechodného bydliště. Neprozřetelně totiž prozradil, že tam hodlá být celý víkend.

Je krátce po deváté, odjíždíme. Počasí nám přeje, stroje fungují, jede se báječně. Přesunujeme se na pěší zónu, dále na Újezd, pak na Zlíchov, podél Strakonické, přes Chuchli do Černošic. Potom klasickou cestou přes „děrovaný most“ do Všenor, odtud známým nepříjemným dokopcem do Řitky. Do Mníšku je to co by kamenem... a zbytek... proti větru. Narazili to však na problém. Olda patrně sežral kysu a ta mu v útrokách začala provádět neskutečné věci. Několikrát zastavujeme aby si nešťastník mohl navodit dojem, že mu už nic není. Postup se tím zpomalil, ale hlavně NEPOMOHLA TO. Dojeli jsme do Mníšku, propletli jsme se sídlištěm a zastavili u toho jediného správného paneláku. Je mi trochu nápadné, že nikde nevidím „Střepa“ (přesná definice Tomášova motorového vozidla). Jak znám Tomáše, rozhodně by neparkoval dál, než deset metrů od vchodu. Moje obavy se potvrdily v momentě, kdy jsme mu málem strhli zvonek a nikdo neotevřel. No, tak to bychom měli. Trochu škodolibě jsme totiž počítali s tím, že mu v rámci sebezpozvání na oběd vyžereme domácnost. Je těsně před jednou a nějaké jídlo by to sneslo. Dobře. Konstatujeme, že tomu Tomáš tentokrát unikl, ale příště...! Teď pojedeme do hospody. Než jsme se nadáli, byli jsme tam. Olda se z již dříve jmenovaných důvodů oběda nezúčastnil a Radek by sice dokázal zbaštit půl krávy a řádek brambor, ale spěchá zpět do Prahy za nějakým ~~posr.~~ posláním, pročez nás opustil. Olda se rozhodl pro návrat do Řitky, kde, jak říkal, na něj čeká kamarád s otevřenou náručí a nastartovaným Formanem Praktik a rovněž nás opustil.

Michal tedy vyndal mapu abychom si řekli, kam dál. Je to jasné: přelezeme Brdy, zdoláme Berounku a pojedeme zkontrolovat Ameriku. Odjždíme. Máme však v cestě Brdy.

Hrůza jen pomyslet. Zatím však cesta vypadá takto:

Michalovi je do smíchu... Zatím...

Ondráš zatím jen tuší...

I na těchto idylických obrázcích je to dost do kopce. Postup je obvyklý: nejdříve je to trochu do kopce, pak víc, pak ještě víc, potom končí asfalt a pak je to nejvíc. Ten „nejvíc“ byl opravdu výživný. Povrch je tvořen mokrým listím, pod ním je další mocná vrstva listí, pak je prach se zetlelými organickými zbytky, pod tím je trocha hlíny a na závěr jíl. To celé na svahu se sklonem cca 30°. Nemusím snad dlouho vysvětlovat, jak radostně a skvěle se po takovéto necestě zdolává kopec směrem nahoru. Bezvadně to tu klouže a povrch se do hloubky 30 – 50ti centimetrů trhá a odjíždí s námi zase dolů.

S maximálním vypětím jsme se vyškrábali až nahoru ke kostelíku a on je tu

SNÍH!

Zapomněl jsem podotknout, že dole ukazoval palubní teploměr 24°C. Jest pravdou, že tady je o poznání chladněji.

Po malé přestávce pokračujeme ještě kousek nahoru, ale to už po cestě, a pak vodou z tajících ledovců, závějemi a lesními cestami proměněnými v koryta potoků dolů.

Drkotáme přes kořeny, vyhýbáme se nejhlubším místům v ohromných kalužích a bojíme se přibrzdit na sněhu. Do toho svítí slunce, jakoby se nechumelilo. Blížíme se k silnici.

Ondra má nějaké problémy s tlakem vzduchu v zadní pneumatice. Zastavili jsme a po bližším ohledání nezbývá, než konstatovat, že prázdnou duši způsobila díra. Neměl by to být větší problém, protože MÁ s sebou použitelnou náhradní duši. Omyl! Po nasazení duše a zkompletování celého kola zjišťujeme, že také zde to není s těsností nijak slavné. Nezbývá tedy, než tu méně poškozenou zalepit. Našli jsme si místo na sluníčku a lepíme, až se z nás čoudí. Asi za třičtvrtě hodiny opět nasedáme a jedeme.

Pořád z kopce a teď i po silnici. Jede to báječně. Pořád svítí slunce, je teplo, a než bys třístadevětasedmdesátkrát řekl švec, byli jsme v Řevnici.

Průjezd vesnicí je jako vždy hrozný. Je to tu samá kostka, boule a výmol. Rok od roku to má zhoršující se tendenci. I most stojí za čím dál větší vylížkapsu. Za ním se terén mění.

Opuštíme zkušební polygon pásových vozidel a najíždíme na silnici. Po ní míříme nejdříve na Lety a pak po odbočení vpravo na Mořinu.

Mají to tu do kopce. Hodně! Je vedro. Slunce svítí a pohyb směrem vzhůru, vlastní silou, velmi zahřívá. Ondra již poněkolkáté zdůrazňuje, že by se nám jelo rozhodně lépe po rovině, nebo dolů. Plně ho chápou, avšak jiná cesta, než nahoru, odtud nevede.

Přes Ondrovy protesty, vrčení a bublání pokračujeme stále vzhůru. Projeli jsme Mořinu a pokračujeme směrem na velkou. Tedy na Velkou Ameriku. Ovšem až po malé pauze. Vedro totiž nedovoluje plynule pokračovat v jízdě. Nevadí. Stejně vyhrajem.

Naše teplota klesla a my opět vyrážíme. A než jsme se nadáli, stojíme nad Amerikou.

Krásné, že? Tak si to hezky užijte, je to naposled! Nějací mocipáni rozhodli, že se to celé odstřelí a zasype, protože je tu prý nebezpečno. Tolik oficiální kecy. Pravda je taková, že po zničení

tohoto skvostu cena okolních pozemků klesne a bude možné s nimi lépe obchodovat. Samozřejmě ne z hlediska současných vlastníků. Tak jsme se pokochali a jedeme dál. Cíl: nejbližší hospoda. Máme žízeň. Nalezli jsme ji nedaleko a strávili v ní dvě příjemné hodiny odpočinkem a nasáváním informací od stolu štamgastů.

Venku se zatím ochladilo a tak se vydáváme k domovu. Pojedeme klasickou cestou přes Kuchař, Nučici, Ořech, Slivenec do Prokopského údolí. Až do Ořecha je vše v pořádku. Zde se Michal zcela nepochopitelně vydal do Řeporyj. Dojeli jsme ho, vynadali mu, protože jsme úplně zbytečně sjeli dolů jen proto, abychom se jinou cestou mohli vrátit na téměř to samé místo, kde špatně odbočil. Cosi se v něm hnulo a teď jede převážně vpředu. Ondrovi viditelně ubyly síly, což se projevilo tím, že přestal přemlouvát kopce, aby se otočily směrem dolů. Projeli jsme Slivenec a hurá do Prokopáku. Je to tu z kopce, jede se báječně. Projeli jsme celé údolí, přešli Barrandovský most, po nábřeží dojeli k Podolské vodárně, odtud se vyškřábali na Pražského povstání, dále přešli Nuselský most a posléze se ocitli v Rumunské ulici. Odtud byl jen skok na Náměstí míru. Další náměstí, které jsme projeli, bylo Jiřího z Poděbrad a to už jsme se ocitli na Žižkově. Na stadión jsme dojeli asi za deset minut. Je krátce po triadvacáté hodině. Loučíme se a sraz na zítřek dohadujeme na devátou hodinu.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	56,0	249,4	97,0	17,0	9-25

Ráno 7.4. neděle

Probudil jsem se v půl desáté a žádný život kolem. Před desátou přišla celá uštvaná Štěpánka s tím, že se bála, že jí ujedeme. Správně pak zhodnotila situaci, že bychom toho nebyli schopni. Ani já, ani Michal, který zde také nocoval, jsme se zdaleka ještě neprobudili k životu. Ale zvolna tak činíme. Po snídani, jejíž příprava byla poznamenána spoustou chyb, jsme velmi zvolna vymysleli kam pojedem. Cíl: Úhonice, Dušní 123, František Kopřiva, človíček, který má zapůjčenou zprávu z Expedice do Holandska. Dojedeme si pro ni k němu.

Odjezdové přípravy pokračovaly v duchu a rychlosti jako příprava snídaně. Dneska jsou snad skvrny na Marsu, nebo co... takhle výrazně se nám nedařilo, ani nepamatuji. A už je tu poledne a v jednu hodinu opravdu odjíždíme. Je nádherný, slunečný... odpoledne.

Jedeme stejnou cestou jako jsme se včera vraceli a to až do Ořecha. Tady se odpojujeme ze včerejší trasy a pokračujeme na Rudnou. Jede se skvěle. Slunce stále svítí, je teplo, silnice je dobrá. A je tu Rudná a o čtyři kilometry dále Úhonice. Přijeli jsme na danou adresu, způsobili triumfální příjezd za použití našich sirén a ... nic. Z protější zahrady vyšla babka a řekla: „Ty tu nejsou“. Na otázku kdy se vrátí odpověděla, že to přece nemůže vědět. No, nedá se svítit. Pojedeme se aspoň někam najíst.

Zalovil jsem v paměti a vylovil informace o zdejších hospodách. Tak dříve tu byly hospody tři a všechny kolem návsi. Je to tedy jednoduché. Další omyl. Jak tak jedeme po návsi vidíme, že jedna hospoda je zrušena, druhá má zavřeno a ze třetí je nějaké bistro, či co to je a to také není příliš otevřené. Pojedeme jinam.

Nejbližší hospoda je v Pticích, vzdálených celý kilometr. Jedeme tam. Zvolna najíždíme do vesnice, pomalu projíždíme jedinou hlavní ulicí, když v tom ji Michal našel. A už jsme uvnitř, sedíme u stolu a máme před sebou jídelní lístek.

Objednali jsme si a pak jsme rozebírali všechno možné, než nám přinesli jídlo. Pak jsme si znovu objednali a celý postup zopakovali třikrát.

Poté, co jsme všechno snědli a vypili, nechali jsme si zavolat kuchaře. Hospodském z toho byl trochu vyděšen. Přesto kuchaře přivedl a zůstal stát půl kroku za ním. Na to jsem spustil: „Vážený pane,“ se škodolibou radostí pozoruji, jak je zmaten a přemýšlí, co zkazil, „to, co jste nám tady uvařil,“ vidím, jak zmatek narůstá, „stálo,“ teď asi čeká něco hanlivého a připravuje si obranu, „za to. Už dlouho jsem se v hospodě tak dobře nenajedl.“ Přesně podle předpokladu zůstal stát a jen koukal. V této pozici setrval asi pět sekund. Pak nabral normální barvu a jsa zcela mimo, nám poděkoval za poděkování. Další tři sekundy trvalo, než se otočil a zcela vykolejen odcházel. Rozloučili jsme se s hospodským a odjíždíme.

Trochu se ochladilo, ale pořád je hezky. Nazpátek pojedeme přes Červený Újezd, Zličín, Motol a Košíře. Tady je cedule, která se nám snaží namluvit, že Zličín je neprůjezdný a že se máme vydat na Jeneč. Tak to teda NE! TO PROJEDEM! Po chvíli se ukázalo, že nekecaj. Opravdu tu končí silnice a dále se může pokračovat jen blátivým oraništěm plným všelijakého bordelu. Naštěstí je to dlouhé asi jen 200 metrů. Pak se ocitáme opět na silnici a pokračujeme.

Pravdou je, že až do těchto okamžiků jsme byli čistí, zatímco teď, hrůza pomyslet. A to jsme již na Plzeňské třídě a přes Motol svištíme do Košf, dále pak na Smíchov, odtud Novým Městem na Vinohrady. Jede se neuvěřitelně dobře. Minuli jsme Náměstí Míru, na Flóře pak jedeme po Vinohradské ke Strojimportu. Zde odbočujeme na Želivského třídu a jedeme k Ohradě. No, a stadión je odtud už jen kousek.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	48,0	313,0	63,5	16,8	9-25

Ráno 8.4. pondělí.

Dnešní ranní činnosti probíhají poněkud jinak než obvykle, protože mě a Michala otravovaly pracovní povinnosti až do časného odpoledne. Před jednou se nezávisle na sobě začínají všichni scházet. První dorazil Radek, těsně po něm Blanka a když už jsme odjížděli, přitčila se Štěpánka. Je nás tedy pět. Cíl dnešního odpoledního popojíždění bude průzkum cesty, kterou jsme objevili při návratu z Otevírání cest. Jde o jihovýchodní opouštěcí a návratovou trasu, kde i v dopravní špičce jezdí jen pár místních motoristů. Jedeme tedy přes Jarov do Malešic. Těsně před křižovatkou s Průmyslovou jsme zastavili a ohlédli se. Spatřili jsme toto:

Nevímjak vy, ale já jsem se nikdy v nabídkách cestovních kanceláří nesetkal, mimo jiné, s takovýmto nádherným panoramatem. No, dost jsme se pokochali. Jedeme dál. Úspěšně jsme přešli Průmyslovou a pokračujeme ulicí kolem nějaké továrny. Bohužel asi po sto metrech ulice končí a dál je jen nejspíš bývalá skládka zasypaná hlínou. Zkusíme to projet. Nápad to nebyl dobrý. Hlína je měkká a stroje se propadají až po ráfky. A to jsou bez bagáže! Po asi třiceti metrech je stráž dolů. Sjíždím ji a dávám ostatním signál, aby zastavili. Ona se totiž ta stráž se mnou trhá a odjíždí dolů. Dole je nějaké prkno a kolem stojí voda. Pokusím se najet na to prkno a budu doufat, že tam není moc hřebíků. Povedlo se. Přešel jsem na druhou stranu mokřiny a on je tu plot. Dal by se obejít. Ne však objet. Na většině míst těsně sousedí s mokřinou a uschlou loňskou vegetací. Vracím se k ostatním. Sdělil jsem jim výsledek průzkumu a kupodivu nikdo neprojevil ochotu zažít dobrodružství v džungli. Vracíme se na silnici. Oklepali jsme ze sebe a kol většinu bahna a vydáváme se po chodníku směrem severním na nejbližší odbočku vpravo a pak do ulice Nedokončená. Tady už většina ví, kde je. Jede se velmi dobře. Svítí slunce, je teplo, není nač si ztěžovat. Projeli jsme celou trasu až do Dubče. Tady jsme se dohodli, že budeme pokračovat na Koloděje a pak se uvidí. Pořád je krásně, aut jsme potkali opravdu asi jen deset. Od Kolodějského zámeckého parku jsme zcela logicky pokračovali kam? No přeci do Průhonického parku. Že za tím nevidíte nic logického? To nic, já taky ne. Každopádně to nic nemění na dalším postupu. Pořád se pohybuje po vedlejších silnicích, nálada je dobrá, prostě zase jedno podařené odpoledne. Radek navrhl navštívit zdejší známou cukrárnu. Myslím (a to není tak často...), že to není špatný nápad. Jednak bych něco sezob a jednak mi jde čenich šejdrem. Mám dojem, že u ostatních je tomu také tak. Přijíždíme ke zmíněnému zařízení. Mají otevřenu i zahrádku. Ta je vzhledem k panujícímu počasí zcela zaplněna a tak na nás zbylo po malé úpravě místo uvnitř. Usadili jsme se a čekali, až si nás někdo všimne. Neděje se nic. Blanka se zvedla a s omluvou, že jde na vzduch odešla. Ještě nějaký čas čekáme a pak Radkovi došla trpělivost a šel objednat k pultu. Tam se dozvěděl, že zahrádka je bez obsluhy. Když namítl, že sedíme uvnitř a už dlouho, bylo mu řečeno, že jsme přišli ze zahrádky a tím pádem nemáme nárok na obsluhu. To už jsem se do

toho šel vložit. Zatím klidně a slušně jsem se zeptal, kudy se dá přijít dovnitř jinudy než přes zahrádku. My jsme jiný vchod nenašli. Také tu prý jiný není. Ale my jsme prý byli na zahrádce a dokonce tam někteří z nás ještě jsou. Začalo mě to dopalovat. Jak někteří ještě jsou? Znuděná servírka ukázala skrz výlohu na Blanku, která se volně procházela u kol zaparkovaných venku ze zahrádky. Tak tahle logika fakt nemá chybu. Řekl jsem servírce, že ta slečna je venku proto, že nás uvnitř dlouho nikdo neobsluhoval a jí vadil suchý vzduch a tak šla ke kolům. V žádném případě na zahrádce není a ani nebyla. Dále jsem se zeptal, kde bych našel majitele této cukrárny. Na to mi řekla, že mi do toho nic není. Aha. Milá slečno, se mnou nikdo z pozice síly jednat nebude! Beze slova jsem vyšel ven ke kolům, v báglech vyhrabal tužku a papír a vrátil se ke dveřím. Tam jsem se postavil tak, aby na mě servírka dobře viděla a začal popisovat údaje ze dveří podniku. Jméno a adresu majitele, IČO, DIČ a vše ostatní. Slečna znervózněla. Vzala troje desky, došla s nimi k námi vytvořenému soustolí a mrskla jimi doprostřed. Došel jsem tam také a vyžádal si od Michala mobilní telefon. Pak jsem vyšel před podnik, zase se postavil tak abych byl dobře vidět a hrál jednoaktovou divadelní hru „volám tvému šéfovi“. Servírka byla nepřítčná. Mezi tím si ostatní objednali. Také pro Blanku a pro mě. Servírka začala nosit objednané. Vrátil jsem se ke stolu i s Blankou. V klidu jsme poseděli, pomalu konzumovali a zase jsme rozebírali světaběh. Někteří z nás dojedli své porce. Servírka přišla a začala sbírat nádobí. Štěpánka tam cosi nechala nedojedené. Její pohár brala servírka jako poslední. A světe div se, náhodou zrovna tento kus nádobí, jak na potvoru servírce upadl na stůl, a zase náhodička, směrem na mě. Nevím, asi jsem to podvědomě čekal, nebo co, ale uhnul jsem včas a tak kousky obsahu poháru mě minuly a přistály na krásně bíle vymalované zdi za mnou. Servírka byla zelená vzteky. Do dojedení všech pohárů zbývalo každému tak asi lžička, nebo dvě. Krásně jsem se na servírku usmál a velmi hlasitě pronesl: „Bando končit, materiál odložit, ke kolům, do sedel a odjezd!“ Asi vteřinu bylo ticho. Všichni pochopili. Položili poháry, zvedli se, vrátili stoly a židle na původní místa a vyšli ven. Já poslední. Servírka celou dobu stála tam, kde naposled upustila pohár a hleděla do nepřítomna. Nevydala ze sebe ani hlásek. Prošel jsem kolem ní a nahlas pronesl: „Na shledanou... jindy a jinde.“

Ani se nepohnula. Vyšel jsem ven a vydal pokyn k odjezdu. Ostatní na mě chvíli koukali, jestli myslím vážně odjezd bez placení. Myslí! Rozčílila mě!

Jedeme do parku. Tam jsme dorazili za pár okamžiků a shlédli začínající jaro.

Projíždíme parkem křížem krážem, zajíždíme i do míst, kde jsme nikdo z nás ještě nebyli, objeli jsme vypuštěný velký rybník, na jehož dně dnes nepracují, ale jsou přítomny těžké těžební mechanismy a spokojeni s vývojem jara se vracíme zpět domů.

Zpáteční cesta je celkem nezajímavá. Jedeme přes Hostivař a Strašnice na Žižkov. Pořád je velmi hezky, svítí zapadající slunce, jede se perfektně. A to i přes to, že nás Radek, pod záminkou zkratky, vlákal do velmi nehezkého terénu. V něm jsme později poznali část cesty, kterou jsme byli hledat před měsícem. Ale to už jsme na křižovatce Černokostelecká – Limuzská a známými místy se blížíme k domovu.

Závěrem: Všechny tři výpravy splnily účel, tj. projet se na čerstvém smogu, vypadnout od všedních povinností a od lidí, kteří nás do nich nutí. Pravda, cíle, za kterými se vyjíždělo, trochu, asi ze dvou třetin, nevyšly. Mám namysli návštěvu Tomáše a návštěvu Franty. Také roztržka v cukrárně nebyla to pravé. Zato hledání a nalezení nové opouštěcí trasy hodnotím velmi kladně...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	49,0	364,4	51,4	16,0	11-27

Účast: 7 jedoucích: Radek, Ondráš, Michal, Blanka, Štěpánka, Olda a Dig.

Oficiálně přiznaná kilometráž: 212,0 km.

© Hell's Tour_{plus} 1996
Dig & Blk & Msh
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz